

Sygn. akt III AUa 1058/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Stryczyńska (spr.)

Sędziowie: Sędzia SA Magdalena Tymińska

Sędzia SA Marzena Wasilewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2021 r. w W.

sprawy J. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za niewiszczone składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z odsetkami

na skutek apelacji J. I.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 kwietnia 2017 r. sygn. akt XIV U 498/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w części i poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z 29 grudnia 2015r. w części w ten tylko sposób, że wymienione: w punkcie 1) decyzji zadłużenie z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień 6 października 2011 r. określa na kwotę 19 443,00 (dziewiętnaście tysięcy czterysta czterdzieści trzy) złote oraz w punkcie 3) decyzji zadłużenie z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień 6 października 2011 r. określa na kwotę 2088,00 (dwa tysiące osiemdziesiąt osiem) złotych;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie

Magdalena Tymińska Ewa Stryczyńska Marzena Wasilewska

Sygn. akt III AUa 1058/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 grudnia 2015r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. orzekł o odpowiedzialności **J. I.** za zobowiązania płatnika (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami za zwłokę oraz kosztami egzekucyjnymi w łącznej kwocie 278.772,3 5 zł, w tym na:

1) ubezpieczenia społeczne: 183.769,37 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2009r. do sierpnia 2011r.; 20.900 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 6 października 2011r.; 120,20 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych;

2) ubezpieczenie zdrowotne: 48.391,08 zł - z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2009r. do sierpnia 2011r.; 5.758 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 6 października 2011r.; 33,30 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych;

3) Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych: 17.639,20 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2009r. do sierpnia 2011r.; 2.096 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 6 października 2011r.; 65,20 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych.

Powyższą decyzję organ rentowy wydał na podstawie art. 108 § 1 w związku z art. 107 § 1 i 2 pkt 2 i 4 i art. 116 ustawy z 29 sierpnia 1998 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 i art. 32 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych W uzasadnieniu powyższej decyzji organ rentowy wskazał, że zawiadomieniem z 20 lipca 2015r. odebranych osobiście przez J. I. 25 sierpnia 2015r. poinformował o wszczęciu z urzędu postępowania o przeniesieniu na J. I. jako członka zarządu w spółce (...) Sp. z o.o. odpowiedzialności za zobowiązania ww. spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Spółka działająca pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., będąc płatnikiem składek, nie dopełniła obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okresy i w wysokości wskazanych w sentencji decyzji, do czego była zobowiązana na podstawie przepisów ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Funkcję członka zarządu (...) Sp. z o.o. pełniła J. I. od 4 sierpnia 2008r. (według uchwały nr 5 z 4 sierpnia 2008r.). Postanowieniem z 7 października 2011r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych (sygn. akt (...)) ogłosił upadłość (...) Sp. z o.o. obejmującą likwidację majątku dłużnika. Wnioskiem z 16 listopada 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgłosił do masy upadłości wierzytelności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenia zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 439.142,76 zł. W wyniku realizacji ostatecznego planu podziału funduszy masy upadłości wierzytelności Zakładu zostały zaspokojone w wysokości 1.697,53 zł. 21 listopada 2012r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Sąd Gospodarczy X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych (sygn. akt (...)) na podstawie art. 368 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego zakończył postępowanie . upadłościowe (...) Sp. z o.o. Na 12 listopada 2015r. na prośbę ustanowionego przez J. I. pełnomocnika P. O. zostało przygotowane rozliczenie konta spółki (...) Sp. z o.o., które nie zostało przez niego odebrane, w związku z powyższym 26 listopada 2015r. zostało wysłane na adres pełnomocnika. Wskazana korespondencja została odebrana 1 grudnia 2015r. Pomimo możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów pełnomocnik nie skorzystał z przysługującego mu prawa. Mając powyższe na uwadze, ZUS stwierdził, że jako pełniąca funkcję członka zarządu (...) Sp z o.o. J. I. nie zgłosiła we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Jednocześnie w żaden sposób nie wykazała, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki we właściwym czasie nastąpiło bez jej winy. W związku z powyższym w ocenie organu rentowego w niniejszej sprawie nie zaistniały przesłanki określone w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej wyłączające odpowiedzialność J. I. jako członka zarządu (...) Sp. z o.o.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła J. I. wnosząc o jej zmianę przez stwierdzenie, że nie ponosi ona odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek (...) Sp. z o.o. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania wskazano, że zaskarżona decyzja jest wadliwa zarówno co do zasady, jak i co do wysokości i nie uwzględnia istotnych w tej sprawie faktów, co powoduje naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego i proceduralnego. Płatnik składek (...) Sp. z o.o. nie funkcjonuje w obrocie prawnym, ponieważ zakończony został jej byt i została wykreślona z KRS 21 stycznia 2013r., a niedopuszczalne jest orzekanie o odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązanie składowe spółki kapitałowej po utracie bytu prawnego przez spółkę bez względu. na to, czy wydano decyzję wymiarową (wystawiono tytuł wykonawczy) i czy w związku z tym zachodziłaby potrzeba zapewnienia udziału pierwotnego dłużnika w postępowaniu toczącym się z odwołania obciążonego odpowiedzialnością członka zarządu.

Zdaniem odwołującej się niedopuszczalne jest ukształtowanie odpowiedzialności osoby trzeciej za cudze zobowiązanie jak za własny dług, do czego w istocie sprowadza się orzeczenie tej odpowiedzialności po utracie bytu prawnego przez właściwego dłużnika. Poza tym skarżąca podniosła, że w niniejszej sprawie zachodzi przedawnienie zarówno samego roszczenia wobec odwołującej się odpowiadającej subsydiarnie jako osoba trzecia, jak i prawa do rozstrzygnięcia o przeniesieniu odpowiedzialności za nią. Odwołująca się zgłosiła także zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę długu przez odwołującą się jako osobę trzecią za kierowaną przez nią spółkę (...) Sp. z o.o. w kwotach wskazanych w zaskarżonej decyzji, z uwagi na upływ czasu. Wskazał także, że doszło do przedawnienia rozstrzygnięcia (wydania decyzji) o przeniesieniu odpowiedzialności na odwołującą się jako osobą trzecią za zobowiązania spółki (...) Sp. z o.o. na podstawie art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i 32 ustawy systemowej, gdyż od końca roku kalendarzowego, w którym należności składkowe powstały do czasu doręczenia zaskarżonej decyzji upłynęło 5 lat. Nadto, nie sposób zgodzić się z organem rentowym, że w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności egzoneracyjne, bowiem należy uznać, że nawet jeśli odwołująca się nie zgłosiła wniosku o upadłość we właściwym terminie, to nie można jej przypisać z tego powodu winy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie oraz zasądzenie od odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Organ rentowy wskazał, że w sprawie odwołania od decyzji o odpowiedzialności członka zarządu spółki za składki ocena sądu obejmuje zachowanie terminu wydania decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej (art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej), a nie przedawnienie zobowiązania wynikającego z tej decyzji, a zgodnie z art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej nie można wydać decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej, jeżeli od końca roku kalendarzowego, w którym powstała zaległość podatkowa, upłynęło 5 lat. ZUS wskazał, że od końca roku, w którym nastąpiła wymagalność składki za grudzień 2009r., co miało miejsce 15 stycznia 2010 r., do dnia wydania decyzji nie upłynęło 5 lat, zatem podniesiony przez odwołującą się zarzut przedawnienia jest nietrafny. Organ podniósł także, że w zakresie przedawnienia należności z tytułu składek nie stosuje się przepisów Kodeksu cywilnego, lecz przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i Ordynacji podatkowej, a nadto odwołująca się nie wykazała, że wniosek o upadłość został przez (...) Sp. z o.o. zgłoszony we właściwym czasie oraz miała świadomość istnienia zobowiązań składkowych, co oznacza, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nie nastąpiło bez jej winy.

Na rozprawie 20 marca 2017r. odwołująca się poparła odwołanie i, precyzując stanowisko w sprawie, wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji przez stwierdzenie, że nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek (...) Sp. z o.o. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz odsetki i koszty egzekucyjne.

Wyrokiem z 3 kwietnia 2017r., Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie, oraz zasądził od odwołującej się J. I. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie Sądu Okręgowego zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (KRS (...)) została wpisana do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego 26 października 2004r. Przedmiotem działalności spółki była rekrutacja pracowników na rzecz podmiotów z sektora finansowego i bankowości. J. I. była jedynym członkiem zarządu spółki od 29 sierpnia 2008r. do momentu jej wykreślenia z rejestru. Spółka została wykreślona z KRS 21 stycznia 2013r.

W latach 2009-2011 spółka znajdowała się w trudnej sytuacji finansowej i nie regulowała na bieżąco swoich zobowiązań, w tym należności z tytułu składek do ZUS oraz wynagrodzeń pracowników. W 2009r. spółka poniosła stratę w wysokości 991.416,64 zł, w 2010 r. poniosła stratę w wysokości 340.662,65 zł, w 2011r. – stratę w wysokości 2.567,77 zł, a w 2012r. - stratę w wysokości 27.982,40 zł. W okresie od 2009 do 2011r. odwołująca się udzielała spółce pożyczek w łącznej kwocie 150.000 zł mimo zapewnień udziałowca spółki, którego przedstawicielem był D. B., że spółka zostanie dokapitalizowana. W celu udzielenia spółce pożyczek odwołująca się 2 kwietnia 2009r. zawarła z Bankiem (...) S.A. w W. umowę o kredyt gotówkowy w kwocie 50.000 zł oraz w ciągu dwóch lat dokonywała przelewów kwot w różnej wysokości na konto bankowe spółki lub przekazywała jej pieniądze w gotówce celem poprawy

sytuacji finansowej spółki. Robiła to, ponieważ była zapewniana przez wspólników, że pieniądze zostaną jej zwrócone, gdy sytuacja finansowa spółki ulegnie poprawie, jednakże ostatecznie nie odzyskała pieniędzy. Decyzję o zgłoszeniu wniosku o upadłość spółki w 2011r. podjęła po wielokrotnych kierowanych do udziałowca prośbach o dofinansowanie spółki. Wcześniej podjęła próbę restrukturyzacji spółki, zwalniając kilka zatrudnianych przez nią osób, obniżając premie konsultantom, zmieniając biuro na mniejsze, a dostawcę usług telekomunikacyjnych na tańszego, a także wprowadzając do umów opłatę administracyjną.

Wobec spółki naczelnik (...) Urzędu Skarbowego w W. prowadził postępowanie egzekucyjne z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.. Postępowanie to zostało umorzone 5 marca 2012r. z uwagi na ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o.

Spółka jako płatnik składek 13 maja 2011r. wystąpiła z wnioskiem o układ ratalny, który nie został rozpoznany z uwagi na nieopłacenie należności niepodlegających rozłożeniu na raty oraz niezłożenie dokumentacji dotyczącej pomocy publicznej oraz dokumentacji umożliwiającej dokonanie oceny zasadności udzielenia ulgi.

W związku z prowadzeniem działalności gospodarczej spółka była zobowiązana opłacać składki na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Spółka nie dopełniła obowiązku opłacenia składek za okres od grudnia 2009r. do sierpnia 2011r. Za ww. okres, za który J. I. została zobowiązana do zwrotu nieopłaconych składek, na koncie spółki powstały zaległości w łącznej kwocie 278.772,35 zł obejmujące:

1) ubezpieczenia społeczne: 183.769,37 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2009r. do sierpnia 2011r.; 20.900 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 6 października 2011 r.; 120,20 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych;

2) ubezpieczenie zdrowotne: 48.391,08 zł — z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2009 r. do sierpnia 2011 r.; 5.758 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 6 października 2011 r.; 33,30 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych;

3) Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych: 17.639,20 zł z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2009r. do sierpnia 2011r.; 2.096 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 6 października 2011r.; 65,20 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych.

Postanowieniem z 7 października 2011r. wydanym w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych ogłosił upadłość (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. obejmującą likwidację majątku dłużnika. Wnioskiem z 16 listopada 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgłosił do masy upadłości wierzytelności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej wysokości 439.142,76 zł, z której w wyniku wykonania ostatecznego planu podziału funduszy masy upadłości zaspokojone zostały wierzytelności w wysokości 1.697,53 zł. Postanowieniem z 21 listopada 2012r. wydanym w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wszczął z urzędu postępowanie o przeniesieniu na J. I., jak członka zarządu (...) Sp. z o.o., odpowiedzialności za zobowiązania tej spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, o czym poinformował J. I. zawiadomieniem z 20 lipca 2015r. W konsekwencji przeprowadzonego postępowania ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zgromadzonych w aktach sprawy, aktach postępowania upadłościowego o sygn. GUp 73/11 oraz aktach organu rentowego dokumentów i na podstawie zeznań świadków M. K. i D. B., a także odwołującej się J. I..

Sąd pierwszej instancji dał wiarę wskazanym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich wartości dowodowej, a nadto brak było jakichkolwiek podstaw, by podważyć ich rzetelność czy autentyczność. Podobnie za wiarygodne w całości Sąd Okręgowy uznał zeznania odwołującej się i powołanych w sprawie świadków, nie znajdując żadnych uzasadnionych podstaw, które podważyłyby ich wiarygodność. Zeznania znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów, a nadto są logiczne, wewnątrznie i wzajemnie spójne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy podkreślił, że druga strona postępowania nie przedstawiła żadnych wniosków dowodowych, w szczególności pozwalających na dokonanie innych ustaleń faktycznych ani nie kwestionowała wartości dowodowej już przeprowadzonych dowodów, w tym zeznań odwołującej się i świadków.

W związku z powyższym w ocenie Sądu pierwszej instancji zebrane w aktach sprawy dowody są wiarygodne, nie budzą zastrzeżeń ani wątpliwości. Tym samym zasługiwały na to, aby uczynić je podstawą ustaleń faktycznych.

Uwzględniając powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione i wskazał, że przedmiotem sporu w sprawie była okoliczność, czy odwołująca się jako członek zarządu ponosi odpowiedzialność z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zaległe składki na ubezpieczenia społeczne wynika z art. 107, art. 116 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017r., poz. 201 ze zm.), które to przepisy znajdują zastosowanie zgodnie z art. 31 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.).

Z mocy art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Zgodnie z art. 107 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa w przypadkach i w zakresie przewidzianym w rozdziale o odpowiedzialności podatkowej osób trzecich za zaległości podatkowe podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem również osoby trzecie.

Zgodnie z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej stosowanym do zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zaległości z tych tytułów spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu ani nie wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub nieszczęście postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy ani nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości spółki w znacznej części.

W myśl § 2 art. 116 ordynacji podatkowej odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu.

Z mocy art. 116 § 4 Ordynacji podatkowej przepisy art. 116 § 1 i 2 tej ustawy znajdują zastosowanie także do byłego członka zarządu. Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zaległości z tytułu składek powstaje, gdy spełnione zostaną jej przesłanki pozytywne i jednocześnie nie spełni się żadna z przesłanek negatywnych. Pozytywnymi przesłankami tej odpowiedzialności są: fakt pełnienia funkcji członka zarządu w czasie, gdy przypadał termin płatności należności z tytułu składek oraz bezskuteczność egzekucji tych należności z majątku spółki. Odpowiedzialność członków zarządu za zaległości z tytułu składek trwa od chwili powołania ich w skład zarządu

do chwili skutecznego ich odwołania lub złożenia przez nich rezygnacji. Na zaistnienie omawianej odpowiedzialności członków zarządu nie ma także wpływu chwila przekształcenia się należności z tytułu składek w zaległość istotne jest to, że termin płatności przypada w okresie członkostwa w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Przesłanka bezskuteczności egzekucji zaległości z tytułu składek z majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zachodzi wówczas, gdy w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym zaległości z tytułu składek zostanie stwierdzone, że jest ona bezskuteczna z uwagi na brak majątku spółki wystarczający do wyegzekwowania tych zaległości.

Członek zarządu, wobec którego spełnione są pozytywne przesłanki odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek, może zwolnić się z tej odpowiedzialności przez wykazanie jednej z przesłanek egzoneracyjnych wymienionych w art. 116 § 1 pkt 1 i 2 Ordynacji podatkowej. Uwolnienie od odpowiedzialności nastąpi bądź w przypadku wykazania, że członek zarządu we właściwym czasie złożył wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości, bądź w przypadku wykazania, że niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub o wszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości nastąpiło bez winy członka zarządu.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy przesłanki odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek ziściły się w stosunku do J. I..

Pojęcie bezskutecznej egzekucji z art. 116 Ordynacji podatkowej obejmuje również niezaspokojenie należności składkowych w postępowaniu upadłościowym (zob. wyr. SN z 19 sierpnia 2009r., sygn. III UK 14/09), a egzekucja może być bezskuteczna także w sytuacji częściowego zaspokojenia wierzytelności w postępowaniu upadłościowym (zob. wyr. SN z 14 kwietnia 2010 r., sygn. III UK 83/09).

Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w postępowaniu upadłościowym wierzytelności organu rentowego zostały zaspokojone jedynie w części, a nadto postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Naczelnika Urzędu Skarbowego na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych przez organ rentowy zostało zakończone z uwagi na ogłoszenie upadłości płatnika składek, co przesądza o bezskuteczności egzekucji w rozumieniu art. 116 Ordynacji podatkowej.

Spełniona została również druga pozytywna przesłanka odpowiedzialności odwołującej się w postaci pełnienia przez nią funkcji członka zarządu w okresie, kiedy przypadały terminy zapłaty poszczególnych należności z tytułu składek.

Odwołująca się nie wykazała ponadto, aby we właściwym czasie doszło do złożenia wniosku o upadłość. Podała ona wprawdzie, że uczyniła to we właściwym terminie, tj. w momencie, gdy podjęte przez nią działania restrukturyzacyjne nie przyniosły spodziewanych rezultatów, a udziałowiec spółki nie wywiązał się ze składanych wcześniej zapewnień dofinansowania spółki, jednak powyższe nie znalazło potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, z którego bezspornie wynika, że utrata płynności finansowej spółki, jej niewypłacalność uzasadniały zgłoszenia wniosku o upadłość znacznie wcześniej, bowiem spółka ponosiła straty przez kolejne lata od 2009r. aż do ogłoszenia upadłości, a strata w 2011 r. była najniższa w całym okresie od 2009r. do 2011r., w którym wielokrotnie odwołująca się miała otrzymywać zapewnienia o dokapitalizowaniu spółki przez współników.

Jednocześnie w żaden sposób odwołująca się nie wykazała, że brak zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki we właściwym czasie nastąpił bez jej winy, bowiem jako członek zarządu, przeprowadzając działania restrukturyzacyjne, zaciągając kredyt na dofinansowanie spółki i samodzielnie ją dofinansowując, a także zawierając układy ratalne z ZUS i cały czas prowadząc sprawy spółki, miała pełną świadomość jej sytuacji finansowej. Nie wykazała także, wobec oczywistego zakończenia postępowania upadłościowego, w którym wierzytelności organu rentowego zostały zaspokojone jedynie w części, majątku spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie w znacznej części zaległości składkowych spółki.

Sąd Okręgowy wskazał, że przepisy prawa upadłościowego nakładają na osoby reprezentujące spółkę określone obowiązki co do zgłoszenia wniosku „we właściwym czasie”. W szczególności w myśl art. 21 ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. z 2012r. poz. 1112). za „właściwy czas” nie może być uznany moment, w którym pasywa przewyższają aktywa (mimo, że nie zostały one prawidłowo wykazane w bilansie) i z tej przyczyny

dłużnik nie posiada już dostatecznych środków na zaspokojenie wierzycieli. Określenie to ma charakter obiektywny, wobec czego subiektywne przekonanie członka zarządu, że zaniechanie tych działań lepiej ochroni interes spółki, jest nieuprawnione (por. wyrok SA z 30 kwietnia 2014r. sygn. IGSK 1617/12).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy wskazał, że nie można było uznać, że odwołująca się wykazała przesłankę, która umożliwiałaby jej uniknięcie odpowiedzialności za zaległości spółki wskazane w zaskarżonej decyzji.

Sąd ten odniósł się także do zarzutu przedawnienia roszczenia objętego zaskarżoną decyzją, stwierdzając, że jest on bezzasadny bowiem do niniejszej sprawy ma zastosowanie art. 24 ust. 5 d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym przedawnienie należności z tytułu składek wynikających z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej lub następcy prawnego następuje po upływie 5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja została wydana. Pełnomocnik odwołującej się błędnie przytoczył przepisy kodeksu cywilnego w tym zakresie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołania jako bezzasadnego. O kosztach Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, oraz na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804), zasądając od odwołującej się, która w całości przegrała spór, na rzecz organu rentowego kwotę 360 zł, tj. w wysokości stawki minimalnej w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego wyroku apelację wniosła odwołująca się J. I., zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi Okręgowemu:

1. naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię i zastosowanie w postaci art. 116 §1 pkt 1 lit, a, b, oraz pkt 2 ustawy z 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015r., poz. 613 z zm.) w związku z art. 31 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2015r., poz. 121 z zm.), przez odmowę stwierdzenia braku odpowiedzialności J. I. za zadłużenie spółki jako członka zarządu, z uwagi na zgłoszenie wniosku o upadłość we właściwym czasie, a nawet jeśli nie, nastąpiło to bez jej winy, rozumianej zarówno wina umyślna jak i wina nieumyślna w postaci niedbalstwa, czy nienależytej staranności;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 116 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, gdyż niedopuszczalne jest ukształtowanie odpowiedzialności osoby trzeciej za cudze zobowiązanie jak za własny dług, do czego w istocie sprowadza się orzeczenie tej odpowiedzialności po utracie bytu prawnego przez właściwego dłużnika, gdyż (...) Sp. z o.o. nie funkcjonuje w obrocie prawnym i został wykreślony z KRS 21 stycznia 2013r.

3. naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji zastosowanie w postaci art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społeczny (Dz. U. z 2015r., poz. 121 z zm.), w zw. art. 442¹ 1 Kodeksu Cywilnego, i odmowę uznania przedawnienia roszczenia, w sytuacji gdy osoba trzecia nie jest ani płatnikiem ani ubezpieczonym, stąd zastosowanie mają przepisy Kodeksu Cywilnego o przedawnieniu roszczeń o naprawieniu szkody wyrządzone czynem niedozwolonym. Stosownie do treści art. 442 § 1 k.c., roszczenie organu ulegało przedawnieniu z upływem 3 lat, liczonych od dnia dowiedzenia się przez powoda o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, w tym przypadku z dniem 1 listopada 2012r. tj. z dniem zakończenia postępowania upadłościowego.

4. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c., art. 224 k.p.c., art. 227 k.p.c. art. 232 k.p.c. oraz 328 § 2 k.p.c. polegające na wydaniu rozstrzygnięcia na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, uniemożliwiającego zweryfikowanie wysokości zadłużenia, a także przez zaniechanie przez Sąd pierwszej instancji merytorycznego odniesienia się do przedstawionych zarzutów i niedostateczne uzasadnienie motywów rozstrzygnięcia, w odniesieniu do instytucji przedawnienia, oraz przez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i stwierdzenie odpowiedzialności J. I. zadłużenie (...) Sp. z o.o., z uwagi na to, że po jej stronie

zachodzi obciążająca ją okoliczność niezgłoszenia wniosku o upadłość we właściwym czasie, i brakiem okoliczności wyłączających winę.

Wobec powyższych zarzutów odwołująca się wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie odwołania i stwierdzenie braku podstaw do jej obciążenia odpowiedzialnością za zadłużenie (...) Sp. z o.o., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, z uwagi na brak przeprowadzenia postępowania dowodowego w znacznej części oraz nierozpoznanie istoty sporu, z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach. Odwołująca się wniosła również o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w nieznaczej części, natomiast w zasadniczym zakresie podlegała oddaleniu, jako oparta na chybionych zarzutach.

Rozpoznając przedmiotową sprawę, Sąd Apelacyjny kierował się uprawnieniem wynikającym z art. 382 k.p.c., będąc sądem merytorycznie rozpoznającym sprawę opierał się na materiale dowodowym uzyskanym w toku postępowania. Wymieniony przepis, jak i art. 386 § 1 k.p.c. określają model postępowania apelacyjnego, w którym dominuje obowiązek merytorycznego (w zakresie podstawy faktycznej i stosowania prawa) rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2003r., sygn. V CK 423/02, LEX 583965). W systemie apelacji pełnej, Sąd drugiej instancji czyni własne ustalenia faktyczne i rozważa na nowo całokształt okoliczności sprawy, dokonując ich samodzielnej oceny (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2010r., sygn. IV CSK 72/10, LEX 622212), także w zakresie podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Postępowanie apelacyjne jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, zachowuje jednak charakter postępowania rozpoznawczego. Sąd odwoławczy ma zatem pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2009r., sygn. I PK 32/09, LEX 548916). Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny uznał potrzebę uzupełnienia wskazanych przez Sąd pierwszej instancji faktów, istotnych jako element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Wobec kwestionowania przez apelującą prawidłowości dokonanych w decyzji wyliczeń należności nieuiszczonych przez płatnika oraz zarzutu braku pełnej dokumentacji stanowiącej podstawę decyzji, Sąd Apelacyjny zobowiązał organ rentowy do przedłożenia dokumentacji dotyczącej należności składkowych za poszczególne osoby objęte ubezpieczeniem społecznym, wykazu imiennego tych osób oraz do dokumentacji zgłoszeniowej. Organ rentowy przedłożył tytułem uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie dokumentację wymienioną w piśmie z 29 maja 2019r. (k.231 a.s.) tj. raport rozliczenia należności dla płatnika z 20 grudnia 2015r., wydruk stanów należności na ubezpieczenia społeczne z niedopłatą za okres od grudnia 2009r. do sierpnia 2011r., wydruk stanów należności na FP i FGŚP z niedopłatą za powyższy okres oraz wydruki dokumentów zgłoszeniowych i wyrejestrowujących pracowników (...) sp. z o.o. za okres zadłużenia. Mając na uwadze treść zarzutów sformułowanych przez skarżącą w apelacji Sąd Apelacyjny dopuścił także dowód z uzupełniającego przesłuchania w charakterze strony - J. I. na okoliczność czynności dokonywanych przez odwołującą się jako osoby reprezentującej spółkę, zmierzających do uzdrowienia sytuacji finansowej spółki i ostatecznie spłatę zobowiązań wobec ZUS oraz wysokości tych zobowiązań. Na tej podstawie Sąd Apelacyjny potwierdził ustalenia poczynione co do istoty przez Sąd Okręgowy i dodatkowo ustalił, że J. I. pełniła funkcję członka zarządu w całym okresie powstania należności objętych decyzją. Wniosek o ogłoszenie upadłości, odwołująca się złożyła w momencie, w którym uznała, że właściciel spółki nie wypełnił obietnic dotyczących dofinansowania kapitału, a sytuacja finansowa spółki była już na tyle krytyczna, że skarżąca nie widziała możliwości uzdrowienia jej. Po wydaniu decyzji przez ZUS w 2015r., J. I. nie uiszczała już żadnych kwot należności na rzecz ZUS wynikających z decyzji. Tego rodzaju należności J. I. uiszczała wcześniej. W tym celu zaciągnęła na siebie pożyczkę w banku w wysokości ponad 100.000 złotych aby spłacić część zobowiązań spółki wobec ZUS, jak również innych zobowiązań publicznoprawnych. Pieniądze z pożyczki odwołująca się przekazała na konto firmy a następnie z

tego konta w części została spłacona należność wobec ZUS. Środki pochodzące z pożyczki zostały przeznaczone głównie na poczet należności na rzecz ZUS.

J. I. zwlekała ze zgłoszeniem wniosku o upadłość, ponieważ osoba pełniąca w spółce wiodącą rolę właścicielską – inwestor zagraniczny D. B. obywatel (...), obiecał jej dofinansowanie. Spółka była w początkowym okresie i potrzebowała wsparcia finansowego, co było przyjęte w założeniach od samego początku, a z czego nie wywiązał się właściciel. J. I. złożyła wniosek o rozłożenie zadłużenia na raty do ZUS, lecz wniosek został oddalony, ze względu na to, że organ postawił jako warunek zawarcia umowy rozłożenia na raty zadłużenia - dokonanie wpłaty takiej kwoty, którą spółka już nie dysponowała. Odwołująca się rozpoczęła więc restrukturyzację spółki, obniżając koszty pracownicze. Zredukowała liczbę pracowników, pracownicy rozumiejąc trudną sytuację spółki, rezygnowali z premii. Zmieniła lokalizację biura na tańszą, starała się obniżyć jak najbardziej koszty operacyjne. Odwołująca się twierdziła, że nie miała podstaw by nie ufać właścicielowi spółki, licząc na dofinansowanie. Na przełomie 2008/2009 roku wystąpił kryzys gospodarczy, który dotyczył także branży rekrutacyjnej. Skarżąca liczyła na to, że kryzys minie i sytuacja ulegnie poprawie. Odwołująca się pracowała wcześniej z D. B. w innej spółce i tam go poznała, miała do niego zaufanie. Odwołująca się osobiście zapoznawała się z dokumentacją, która była podstawą wydania decyzji w siedzibie ZUS (zeznania odwołującej się k. 259-260 a.s.).

Odwołująca się w swych zeznaniach kwestionowała prawidłowość wyliczeń ZUS, wskazując, że nie zostały uwzględnione kwoty przez nią wpłacone tytułem spłaty zadłużenia. Wobec powyższego Sąd zobowiązał pełnomocnika odwołującej się do wskazania w terminie 21 dni rozbieżności pomiędzy faktycznym zadłużeniem (...) Spółki z o.o. w W. na datę wydania decyzji tj. 29 grudnia 2015r., a kwotą należności wynikających z decyzji oraz z dokumentacji Spółki, w tym dokumentacji ubezpieczeniowej z uwzględnieniem akt postępowania upadłościowego Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy X Wydziału Gospodarczego o sygn. akt. (...) oraz (...), jak również dokumentacji organu rentowego dołączonej do akt sądowych, a także dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy.

W odpowiedzi na to zobowiązanie pełnomocnik odwołującej się złożył pismo procesowe z 6 marca 2020r. z uwagami dotyczącymi wyliczeń dokonanych przez organ rentowy, do czego pełnomocnik organu rentowego ustosunkował się w piśmie z 8 lipca 2020r. Z uwagi na rozbieżności w dokumentacji organu rentowego stanowiącej podstawę wydania zaskarżonej decyzji, których nie zdołano wyjaśnić na podstawie informacji przesłanych przez stronę odwołującą się, Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i księgowości na okoliczność prawidłowości wyliczeń zawartych w decyzji ZUS z 29 grudnia 2015r. obejmujących zadłużenie (...) Sp. z o.o. jakim została obciążona J. I. na dzień wydania decyzji.

Biegły z zakresu rachunkowości i księgowości P. B. wskazał w opinii z 16 lutego 2021r., że wyliczenia dotyczące należności głównej z tytułu składek są poprawne, stwierdził natomiast, że istnieje różnica między wyliczeniami wykonanymi w treści opinii a wyliczeniami przedstawionymi w decyzji organu rentowego, co jednak dotyczy jedynie wyliczenia części odsetek oraz kosztów upomnień. Biegły zastrzegł, że w zakresie wyliczenia odsetek różnica mogła wynikać z zaokrążeń w wyliczeniach, wynikających z zastosowania odmiennych narzędzi obliczeniowych, oraz odmiennego rozliczania spłat – w drodze naliczenia przez ZUS odsetek od dnia spłaty, w okresach, w których dokonano spłaty odsetek. Tytułem przykładu biegły wskazał, że taka sytuacja miała miejsce w odniesieniu do grudnia 2009r., kiedy odsetki zostały naliczone przez organ do 19 lipca 2012r. tj. do dnia spłaty, a w treści opinii wyliczenia odsetek zgodnie ze wskazaniem w decyzji ZUS tj. do 6 października 2011r. Podsumowując biegły wskazał, że naliczenia dokonane przez organ rentowy w decyzji z 29 grudnia 2015r. w zakresie wysokości zadłużenia (...) Sp. z o.o. w W. jakim została obciążona J. I. zostały dokonane prawidłowo (różnice w naliczaniu odsetek wynikają z zaokrążeń dokonywanych przy obliczeniach przy zastosowaniu różnych narzędzi obliczeniowych). Organ rentowy nie naliczył w decyzji zadłużenia z tytułu kosztów upomnień. Biegły wskazał dokładne różnice w kwotach odsetek wyliczonych przez ZUS oraz wyliczonych przez biegłego. Zadłużenie z tytułu świadczeń na rzecz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu odsetek za opóźnienie według treści zaskarżonej decyzji wyniosło 20.900,00 zł, natomiast według wyliczeń biegłego: 19.443,00 zł. Z kolei należności z tytułu odsetek za opóźnienie w zapłacie składek na Funduszu Pracy i

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wyniosły według ZUS 2096,00 zł zaś według biegłego 2088,00 zł (opinia biegłego z zakresu rachunkowości k. 304 i n. a.s.).

Odpis opinii biegłego został doręczony profesjonalnemu pełnomocnikowi odwołującej się (2 marca 2021r.) i pełnomocnikowi organu rentowego (k.339 a.s.). Żaden z pełnomocników stron w terminie wyznaczonym przez sąd (14 dni) nie odniósł się do treści opinii, w szczególności nie zgłosił do niej uwag czy zastrzeżeń. Na rozprawie 8 czerwca 2021r. pełnomocnik odwołującej się oświadczył, że nie zgłasza uwag do opinii.

Oceniając przeprowadzone wyżej dowody, Sąd Apelacyjny uznał opinię biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości za przydatną dla dokonania uzupełniających ustaleń faktycznych w sprawie. Opinia została sporządzona w sposób rzetelny, kompletny i staranny, zaś końcowe wnioski okazały się logiczne. Poziom i zakres wiedzy specjalistycznej biegłego nie budziły wątpliwości Sądu. W tym stanie rzeczy opinia, nie kwestionowana przez żadną ze stron, stała się podstawą do dokonania ustaleń faktycznych, nieco odmiennych od ustaleń organu rentowego, stanowiących podstawę wydania zaskarżonej decyzji i rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Treść opinii biegłego pozwoliła na wyjaśnienie rozbieżności rachunkowych, na które powoływała się strona odwołująca się.

Odnosząc się do zeznań J. I., Sąd Apelacyjny stwierdził, że co do zasady brak było podstaw aby odmówić im wiary, jednakże ich treść nie mogła wpłynąć na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Z treści zeznań odwołującej się nie można bowiem wyprowadzić wniosku o wystąpieniu którejkolwiek z okoliczności egzoneracyjnych, o których mowa w art. 116 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.). Z zeznań tych wynika, że odwołująca się podejmowała szereg różnych działań mających na celu uzdrowienie sytuacji finansowej spółki, obniżenie kosztów i minimalizowanie obciążeń publicznoprawnych, jednak w konsekwencji tych poczynań nie zdołała doprowadzić do dalszego utrzymania spółki, a przede wszystkim nie zdołała zapewnić środków na spłatę należności składkowych wobec ZUS.

Uwzględniając powyższe dodatkowe ustalenia faktyczne, poza dokonanymi przez Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja w zasadniczej części jest bezzasadna. Zaskarżony wyrok podlegał zmianie jedynie w niewielkim zakresie rachunkowym tj. w zakresie w jakim wyliczenia zadłużenia zawarte w zaskarżonej decyzji różniły się od wyliczeń dokonanych na korzyść odwołującej się przez biegłego z zakresu rachunkowości.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c., należało uznać za częściowo zasadny, tj. w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy nie podjął działań mających na celu sprawdzenie poprawności rachunkowej wyliczeń zadłużenia, za które odpowiedzialnością została obarczona odwołująca się. Przeprowadzony w toku postępowania odwoławczego dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości pozwolił na precyzyjne ustalenie kwot należności z tytułu odsetek za opóźnienie.

Sąd Apelacyjny orzekł zatem o zmianie zaskarżonego wyroku na korzyść odwołującej się, co do punktu 1 i 3 zaskarżonej decyzji, w ten tylko sposób, że wymienione: w punkcie 1) decyzji zadłużenie z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień 6 października 2011 r. określił na kwotę 19 443,00 zł (zgodnie z wyliczeniami dokonаныmi przez biegłego) oraz w punkcie 3) decyzji zadłużenie z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień 6 października 2011 r. określił na kwotę 2088,00 zł (zgodnie z wyliczeniami dokonаныmi przez biegłego). O powyższym, Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie I wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałej części apelacja okazała się bezzasadna. Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, wskazać należy, że poza wspomnianą wyżej kwestią ustaleń dotyczących wyliczenia dokładnej kwoty zadłużenia skarżącej, zarzuty te nie mogły zostać uwzględnione. Wskazać w szczególności należy, że w przeważającej mierze, zarzuty procesowe odnosiły się w istocie do oceny prawidłowości zastosowania prawa materialnego. W szczególności za takie należało uznać kwestionowanie stwierdzenia przez Sąd pierwszej instancji braku wystąpienia okoliczności egzoneracyjnych wymienionych w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia niniejszej sprawy stanowią przepisy art. 107 § 1 oraz 116 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm., dalej jako „Ordynacja podatkowa”) w zw. z art.

31 oraz art.32 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 423 ze zm., dalej jako „ustawa systemowa”), które regulują odpowiedzialność osób trzecich za zobowiązania płatników składek (w tym przypadku członków zarządu za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, oraz na ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusze Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej analizy wskazanych przepisów wywodząc odpowiedzialność odwołującej się co do zasady za należności składkowe objęte zaskarżoną decyzją organu rentowego.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny podziela obszerne i trafne merytorycznie rozważania Sądu pierwszej instancji, poparte orzecznictwem, dotyczące charakteru prawnego odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki wynikającej z art. 116 Ordynacji podatkowej. W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego — art. 116 § 1 pkt 1 lit. a, b oraz pkt 2 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ust. 3 ustawy systemowej. W istocie bowiem, ustalone w sprawie fakty nie dały podstaw do stwierdzenia, że odwołująca się J. I. nie powinna ponosić odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...) Sp. z o.o. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Funduszu Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły okoliczności egzoneracyjne określone w art. 116 § 1 ust. 1 ordynacji podatkowej. Trafnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że spełnione zostały przesłanki ustawowe dające podstawę do wydania przez organ rentowy decyzji z 29 grudnia 2015r., a w postępowaniu sądowym odwołująca się nie zdołała wykazać spełnienia tych przesłanek.

Stosownie do odpowiednio stosowanego art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji) w zw. z art. 31 ustawy systemowej, za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy;

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości składkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. Zasady te stosuje się również do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub wspólnika spółki w organizacji.

Z powyższego wynika, że ponoszenie przez zarządzających spółką kapitałową odpowiedzialności za zobowiązania osoby prawnej podlega reglamentacji. Do jej przyjęcia konieczne jest ustalenie pozytywnych przesłanek tej odpowiedzialności, czyli bezskuteczności egzekucji zaległości składkowych oraz powstania zobowiązania w okresie pełnienia funkcji przez członka zarządu. Natomiast wykazanie przesłanek negatywnych (egzoneracyjnych) może zniweczyć tę odpowiedzialność, a są nimi:

1. zgłoszenie przez członka zarządu „we właściwym czasie” wniosku o upadłość spółki lub wszczęcie (również „we właściwym czasie”) postępowania układowego;

2. brak winy członka zarządu w niezgłoszeniu wniosku o upadłość lub braku wszczęcia postępowania układowego;

3. wskazanie przez członka zarządu mienia, z którego egzekucja jest możliwa.

Uporządkowanie przesłanek z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej ma znaczenie w zakresie rozkładu ciężaru dowodu i określenia podmiotowej relacji zachodzącej pomiędzy organem rentowym i członkiem zarządu co do powinności

dowodowych w toku postępowania przed organem rentowym i w postępowaniu sądowym, na skutek wniesienia odwołania. W tym kontekście organ rentowy ma obowiązek wykazania, że należność objęta decyzją nie została uregulowana, a egzekucja w całości lub w części względem majątku spółki okazała się bezskuteczna. W rozpoznawanej sprawie oczywiste jest, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych - wydając zaskarżoną decyzję - sprostał wykazaniu przesłanek pozytywnych. Odwołująca się co do zasady nie kwestionowała tej okoliczności.

Pomimo sporu, nie ma w ocenie Sadu Apelacyjnego również wątpliwości, że brak było mienia spółki (...) sp. z o.o., z którego można byłoby prowadzić skuteczną egzekucję. Takie stanowisko należy uznać za uprawnione jeśli weźmie się pod uwagę dokumentację finansową. Oznacza to, że do rozważenia pozostały przesłanki wyłączenia odpowiedzialności odwołującej się wymienione w art. 116 § 1 ust. 1 lit. a i lit. b Ordynacji podatkowej. Obie przesłanki wskazane w ww. przepisach skupiają uwagę na powinnościach członka zarządu. Podkreślenia przy tym wymaga, że zarządzający spółką członek zarządu nie odpowiada za złą kondycję finansową spółki uniemożliwiającą spłatę długów, lecz za własne zaniechanie skutkujące pokrzywdzeniem wierzycieli (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2007r., sygn. II UK 250/06, OSNP 2008, nr 15-16, poz. 234).

Przesłanki egzoneracyjne sprowadzają się do wykazania należytej staranności w działaniach zmierzających do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości bądź doprowadzenia do wszczęcia postępowania układowego albo do udowodnienia braku winy w razie niewszczęcia tych postępowań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2007r., sygn. I UK 349/2006 OSNP 2008, nr 9-10, poz. 149). Wystarczające jest skuteczne złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, przy czym, jak wskazuje się w orzecznictwie, dla odpowiedzialności członka zarządu nie ma znaczenia, czy zaległości składkowe powstały z przyczyn od niego zawinionych, czy też niezawinionych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 18 marca 2010r., sygn. II UK 303/09, LEX nr 603839, z 17 października 2006r., sygn. II UK 85/06, OSNP 2007, nr 21-22, poz. 328, z 2 października 2008r., sygn. I UK 39/08, „Monitor Prawa Pracy” 2009, nr 5, s. 272). W rozpoznawanej sprawie ma to istotne znaczenie, gdyż odwołująca się przede wszystkim skupiła się na tym aby wykazać, że podejmowała wiele czynności chcąc uzdrowić sytuację spółki, ostatecznie jednak bez pozytywnych skutków. Nie to jednak miało kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie. W rozpoznawanej sprawie istotne było wykazanie zaistnienia ww. przesłanek wyłączających odpowiedzialność odwołującej się jako członka zarządu (...) sp. z o.o., czego skarżąca nie wykazała.

Nie wyłącza odpowiedzialności członka zarządu nieznanomość stanu finansów spółki (wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 2008r., sygn. II UK 100/07, OSNP 2009, nr 9-10, poz. 127), czy też subiektywna ocena sytuacji majątkowej spółki, a w szczególności przekonanie o przyszłych wpływach czy zyskach (wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2011r., sygn. II UK 265/10, Lex nr 844740), czy możliwości uzdrowienia kondycji ekonomicznej spółki.

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa także sądów administracyjnych, charakter prawny funkcji członka zarządu oznacza nie tylko obowiązek wykonywania czynności stricte zarządzających, lecz wiąże się ze zwiększonym zakresem odpowiedzialności, obejmującym skutki działań spółki. W tym zakresie można powołać się na bogate orzecznictwo sądów administracyjnych, dotyczące odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe, mające w dziedzinie zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, odpowiednie zastosowanie. Naczelny Sąd Administracyjny wielokrotnie podnosił, że odpowiedzialność osób trzecich, wynikająca z przepisów Rozdziału 15, Działu III Ordynacji podatkowej, jako niezwiązana z obowiązkiem podatkowym i podatkowoprawnym stanem faktycznym, ma charakter odpowiedzialności wyjątkowej, gdyż jest to odpowiedzialność gwarancyjna i zabezpieczająca należności publicznoprawne przed unikaniem odpowiedzialności przez podatników, płatników, inkasentów. Odpowiedzialność o tym charakterze osób trzecich, niewątpliwie służy zabezpieczeniu interesów finansowych Skarbu Państwa (por. uchwała NSA z 8 grudnia 2008 r., sygn. akt II FPS 6/08, opublikowana w: ONSA WSA 2009, Nr 2, poz. 19.).

W rozpoznawanej sprawie istotnym elementem spornym była kwestia oceny czy odwołująca się spełniła przesłankę egzoneracyjną wskazaną w art. 116 § 1 pkt 1a Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy systemowej zgłaszając we właściwym czasie wniosek o ogłoszenie upadłości spółki tj. czy właściwym czasem z uwagi na sytuację finansową spółki i zdolność do wywiązywania się ze zobowiązań był maj 2011r. Należy jedynie przypomnieć, że postanowieniem

Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy X Wydziału Gospodarczego z 7 października 2021r. ogłoszono upadłość spółki, a postanowieniem z 21 listopada 2021r. zakończono postępowanie upadłościowe, z uwagi na to, że majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarczał na zaspokojenie znaczącej części zobowiązań zgłoszonych do masy upadłości.

Jak wynika z poglądów judykatury i doktryny, kwestia badania „właściwego czasu” na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości jest przesłanką obiektywną, ustalaną odrębnie na podstawie okoliczności faktycznych każdej sprawy. Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w Ordynacji podatkowej. Należy jednak wskazać, że niewątpliwie wniosek o upadłość powinien być zgłoszony w takim czasie, żeby wszyscy wierzyciele mieli możliwość uzyskania równomiernego, chociażby częściowego, zaspokojenia z majątku spółki. Ocena, czy zgłoszenie upadłości nastąpiło we „właściwym czasie”, powinna być dokonywana w świetle przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2012r. poz. 1112 ze zm., dalej: ustawa - Prawo upadłościowe). Stosownie do art. 10 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym w 2015r.) upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. Zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy - Prawo upadłościowe dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. Wykładnia powyższych przepisów wskazuje, że dla stwierdzenia niewypłacalności dłużnika wystarczające jest ziszczenie się tylko jednej z dwóch enumeratywnie wymienionych w nich podstaw (zaprzestanie wykonywania wymagalnych zobowiązań lub gdy zobowiązania przekroczą wartości majątku). W sytuacji zaś, kiedy wystąpi podstawa do ogłoszenia upadłości, dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła taka okoliczność, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Jeżeli dłużnikiem jest osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, obowiązek, o którym mowa w ust. 1, spoczywa na każdym, kto ma prawo go reprezentować sam lub łącznie z innymi osobami (art. 21 ust. 1 i 2 ustawy - Prawo upadłościowe) (zob. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 1 sierpnia 2019r., sygn. II FSK 2684/17, nie publ.).

Pojęcie „we właściwym czasie”, użyte w art. 116 § 1 pkt 1 a Ordynacji podatkowej powinno być zatem odnoszone w pierwszej kolejności do podstawy upadłości. Jeżeli jest nią zaprzestanie płacenia długów, to tylko to uzasadnia ogłoszenie upadłości bez badania czy majątek spółki zaspokoi wierzycieli choćby częściowo i równomiernie. Ocena ta może mieć znaczenie w drugiej przyczynie upadłości, to znaczy, gdy majątek nie wystarcza na zaspokojenie długów. Właściwy czas zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, gdy majątek nie wystarcza na zaspokojenie długów, to nie tylko czas określony w Prawie upadłościowym, ale też czas o którym można wnioskować z regulacji zawartej w art. 116 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 i 32 ustawy systemowej. Składki powinny być płacone w terminie i należy to do obowiązku zarządu spółki. Z zaniechania tego obowiązku wynika uzasadnienie szczególnej odpowiedzialności członków zarządu spółki na podstawie tych przepisów. Jeżeli uprawnione jest również stwierdzenie, że o upadłości decyduje dłużnik, gdyż to po jego stronie leży powinność dbania o to, aby wierzyciele zaspokojeni zostali w równym a nie tylko w znikomym stopniu, to nie znajduje uzasadnienia sytuacja, w której „właściwy czas” może być rozumiany jako wielokrotne przekroczenie terminu podanego w prawie upadłościowym do zgłoszenia wniosku o upadłość.

Szczególną podstawę odpowiedzialności za składki wprowadzono nie po to, aby termin zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości upływał znacznie później niż termin dwóch tygodni, w którym reprezentujący płatnika powinien zgłosić wniosek o upadłość. „Właściwy czas” ogłoszenia upadłości wskazuje, że nie jest to moment, gdy sytuacja majątkowa dłużnika wystarcza na zaspokojenie wierzytelności uprzywilejowanych tylko w znikomej części. Przyjmuje się zasadniczo, że jest to czas, w którym ogłoszenie upadłości zapewni równomierne, choćby częściowe zaspokojenie wszystkich wierzycieli, czyli bez zaspokojenia jednych wierzycieli kosztem innych. „Upadłość” nie jest konieczna gdy wierzyciel może bez niej uzyskać pełne zaspokojenie wierzytelności, z drugiej strony jest spóźniona gdy wierzyciel uzyskuje w niej znikomą lub niewielką część wierzytelności. Orzecznictwo, które waży te proporcje nie przesuwają ich w stronę znikomego zaspokojenia wierzytelności „w upadłości”.

W świetle utrwalonego orzecznictwa sądów, nie można zgodzić się na swoiste „kalkulowanie” przez zarząd spółki do kiedy może być w zwłoce w ogłoszeniu upadłości, aby w efekcie wystarczyło w niej majątku tylko na częściowe, czy

wręcz znikome zaspokojenie wierzycieli. Nieuprawniona byłaby wykładnia, która prowadziłaby do instrumentalnej i korzystnej dla zarządu wykładni pojęcia „właściwego czasu” tylko przez przyzmat efektu w postaci częściowego zaspokojenia wierzyciela składkowego. Właściwy czas nie może być zatem oderwany od okresu dwutygodniowego z Prawa upadłościowego, gdyż systemowo nie ma uzasadnienia, aby termin „właściwego czasu”, przy szczególnej regulacji z art. 116 Ordynacji podatkowej, mógł być dowolnie zwielokrotniany. Z drugiej strony, elastyczne ujmowanie „właściwego czasu” tłumaczy się tym, że reżim terminu dwutygodniowego nie powinien być zawsze bezwzględny, gdyż chodzi o szczególną odpowiedzialność odszkodowawczą i nie są wykluczone sytuacje, gdy termin nieznacznie dłuższy niż dwa tygodnie określone w prawie upadłościowym może być uzasadniony i będzie uwalniać od tej odpowiedzialności. Można zatem przyjąć, że jeżeli przyczyną ogłoszenia upadłości jest zaprzestanie płacenia długów, a nie sytuacja w której majątek spółki nie wystarcza na zaspokojenie długów, to właściwy czas zgłoszenia wniosku o upadłość spółki w rozumieniu art. 116 § 1 pkt 1a Ordynacji podatkowej należy oceniać w odniesieniu do przyczyny upadłości, czyli do trwałego zaprzestania płacenia długów, a nie do analizy, czy majątek spółki wystarczy w upadłości na co najmniej częściowe i równomierne zaspokojenie wszystkich jej wierzycieli (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2018r., sygn. II UK 365/17 oraz z 25 kwietnia 2012r., sygn. II UK 218/11).

Mając na uwadze powyższe w okolicznościach rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że odwołująca się nie wykazała, by wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony we właściwym terminie, jak również, że złożenie tego wniosku z opóźnieniem nastąpiło bez winy odwołującej się. Spółka zaczęła ponosić straty od 2009r., natomiast wniosek o ogłoszenie upadłości został zgłoszony dopiero w roku 2011r. Jak prawi dłowo ustalił Sąd Okręgowy w 2009r. spółka poniosła największą stratę w wysokości 991.416,64 zł, w 2010r. poniosła stratę w wysokości 340.662,65 zł, zaś w 2011r. — 2.567,77 zł, a w 2012 r. — 27.982,40 zł. W okresie od 2009 do 2011 r. odwołująca się udzielała spółce pożyczek w łącznej kwocie 150.000 zł, mając na uwadze zapewnienia udziałowca spółki, którego przedstawicielem był D. B., że spółka zostanie dokapitalizowana i licząc na nie. Odwołująca się twierdziła, również na etapie postępowania apelacyjnego, że nie miała uzasadnionych podstaw by mu nie ufać właścicielowi, jednakże twierdzenia takie nie są wystarczające dla wyłączenia odpowiedzialności skarżącej za sporne w niniejszej sprawie zadłużenie. Jako członek zarządu spółki miała bowiem obowiązek odpowiedniej oceny rzeczywistej sytuacji finansowej spółki, która już w 2009r. była bardzo zła pod kątem terminu złożenia wniosku o upadłość spółki we właściwym czasie tzn. takim momencie, w którym możliwe było wywiązywanie się ze zobowiązań spółki choćby w znacznej części. Oczekiwanie na dokapitalizowanie oraz zaciąganie samodzielnie pożyczek celem restrukturyzacji spółki, okazały się ryzykowne, bo choć niewątpliwie mogły przynieść korzystne efekty w dalszym funkcjonowaniu spółki, jednak w ostateczności nie przyniosło to oczekiwanych rezultatów. Złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości w czasie, w którym możliwe było pokrywanie zobowiązań spółki, niewątpliwie pozwoliłoby na zaspokojenie większej części wierzycieli. Sąd Okręgowy zasadnie zauważył, że za „właściwy czas” na złożenie omawianego wniosku nie może być uznany moment, w którym pasywa przewyższają aktywa i z tej przyczyny dłużnik nie posiada już dostatecznych środków na zaspokojenie wierzycieli i pokrycie zobowiązań.

Również argumentacja odwołującej się dotycząca kwestii przedawnienia roszczenia ZUS o zwrot należności z tytułu nieopłaconych składek okazała się błędna. Nie można bowiem przyznać racji skarżącej, że członek zarządu na którego przenoszona jest odpowiedzialność za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zgodnie z przepisami powszechnie obowiązującego prawa (zawartych w Ordynacji podatkowej), powinien być traktowany jak „osoba trzecia odpowiadająca za cudzy dług”, wobec której zastosowanie znajdują przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawie szkody wynikającej z czynu niedozwolonego (art. 442¹ k.c.) Apelująca powołała się w tym względzie na treść uchwały składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 7 listopada 2008r., sygn. III CZP 72/08, która zawiera rozważania dotyczące odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. opartej na przepisie art. 299 k.s.h., precyzując, że do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu (art. 299 k.s.h.) mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym.

Nie wchodząc w szczegółową analizę powyższej uchwały należy podkreślić, że nie można zawartych w niej wniosków odnosić wprost do realiów przedmiotowej sprawy, która dotyczy odpowiedzialności członka zarządu spółki wynikającej z przepisów Ordynacji podatkowej, które na podstawie art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych

znajduje odpowiednie zastosowanie do należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Brak jest logicznych podstaw do stosowania w tego rodzaju sprawach przepisów o przedawnieniu roszczeń z Kodeksu cywilnego, skoro sprawa dotyczy zobowiązań o charakterze publicznoprawnym, za które odpowiedzialność została kompleksowo uregulowana w ustawie dotyczącej właśnie zobowiązań publicznoprawnych (art. 1 Ordynacji podatkowej).

Skoro zatem kwestia przedawnienia należności z tytułu składek została uregulowana wprost w przepisach ustawy systemowej – art. 24 tej ustawy, to wbrew twierdzeniom apelującej, zastosowanie znajduje ta właśnie regulacja, nie zaś przepisy Kodeksu cywilnego.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

Magdalena Tymińska Ewa Stryczyńska (spr.) Marzena Wasilewska